

Så vil jeg gerne slutte med at sige lidt om det vanskelige ved dette lovstof, denne 3.000 sideres moppedreng. Det er jo svært, og en af dem, der har aflagt vidnesbyrd om det herinde i forrige uge, var jo vor kollega hr. Jacob Haugaard, som sagde, at han altså ikke kunne finde ud af, hvem der havde ret, når der blev nævnt forskellige tal.

Han fik delvis svar på tiltale, og jeg vil gerne deltage heri ved at sige til ham, at i virkeligheden kan alle tallene eller de fleste af dem godt passe, selv om de isoleret betragtet lyder ufor- enelige.

Det er jo den gamle historie om to mænd, der ser en elefant. Den ene står foran og ser snablen, og den anden står bagved og ser svansen. Jeg vil nok sige, at der er forskel i betragtningen, men det er stadig væk den samme elefant. Nu, da vi har beskæftiget os så meget med dyreriget her i den senere tid, hvorfor skal vi så ikke også blande elefanten ind?

Men vist er det svært, og jeg føler med hr. Jacob Haugaard i hans enmandsgruppe og uden al den hjælp, vi andre dog kan skaffe os. Jeg forstår, at han synes, at det er svært. Så skulle han måske have været til stede her i dag for at trænge lidt dybere ind i det, men det sidder han nok på sit kontor og gør, og al ære det.

Men det er så svært, som jeg tillod mig at sige før, at en finanslov, som vi altså fejlagtigt kalder den, ikke engang 12 måneder frem kan forudsige, hvad der vil ske med dette lands økonomi. Der vil være flere forudsigelser, som vil vise sig at være forkerte, end der er forudsigelser, der vil vise sig at være rigtige. Vi omjusterer løben- de, og det er da forstandigt med rullende bud- getter. Det bruger man også i erhvervslivet. Det er da forstandigt.

Men vi er alt for dristige i vores forudsigelser. I forbindelse med finansloven har jeg hørt næv- ne fra regeringens side, at ledigheden i dette land vil være afskaffet i år 2005. Jeg tillader mig at bestride, at noget menneske besidder det kaf- fegrums eller den glaskugle, der kan muliggøre det for nogen at sige, hvordan ledigheden vil være i Danmark i år 2005. Det afhænger af en mængde, en hel flora af omstændigheder, hvor- af de fleste ligger uden for vor afgørelse og ind- flydelse. Ikke desto mindre udgiver vi hvert år – om efteråret – en finansredegørelse, som forud- siger, hvordan renterne vil være, valutakurserne, aktiekurserne, statsregnskabet, ledigheden og mange, mange andre ting.

Det tjener til ære for den nuværende finans- minister i hvert fald, at da den udkom i 1994,

var der flere kapitler – det var min sommer- ferielæsning i år – som behandlede: Hvordan er det nu gået med forudsigelserne i de tidligere finansredegørelser? Og ganske smukt og ærligt kom man til det resultat, at de dårligt var det papir værd, som de var skrevet på, for så var der jo sket det, og man kunne ikke vide, at der ville ske det, og den udvikling og den krig – og alle disse mange ting, der spiller ind, som gjorde, at det blev helt anderledes.

Men det er da selvfølgelig akademisk meget sjovt at beskæftige sig med: Hvordan kan det gå? Hvis bare man husker at sige, at forudsæt- ningerne er de og de mange. Og for hver af for- udsætningerne, der ændres lidt – og endnu mere, hvis de ændres meget – så vil der altså ske ganske betydelige afvigelser.

Med denne betragtning vil jeg gerne derhen, at jeg til opfordringen fra før om ikke at lave en stor studehandelgryde også vil føje den opfor- dring – og det være rettet ikke mindst til V og K på ny – at man i de kommende par måneders forhandlinger viser et passende mål af pragma- tisk indstilling. Jeg mener fortsat ikke, at bud- gettet er egnet til de store armsving, men at det er en fællesforpligtelse – jeg ved ikke, om det er det, der på nudansk hedder et »must«.

Det er en bunden opgave, at vi kommer over- ens om en finanslov. Og da jeg er enig med hr. Frank Aaen og andre i, at det nok enten må være til højre eller til venstre – der er for langt til, at alle de, der er armsvingere i forbindelse med denne såkaldte finanslov, kan være inden for aftalen – så tror jeg ikke, jeg overrasker nogen ved at sige, at det er klart, at CD ønsker, at der skal være et stort og bredt flertal for finansloven. Det har nemlig også betydning, når vi nu endelig skal vedtage den, og det er klart – også af den grund, men der er flere grunde – at V og K bør være med. Men det kalder altså på imødekommenhed og pragmatisme netop fra V og K.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg vil sige til hr. Arne Melchior, at det er helt rigtigt, at jeg ikke besvarede det direkte spørgs- mål: Hvordan var tallene tidligere? Min opfat- telse var, at hr. Arne Melchior egentlig godt for- stod, hvad jeg talte om, men blot ønskede at til- kendegive noget andet.

Det, jeg citerede, var Dansk Industri og Finansieringsinstituttet for Industri & Hånd- værk, der har publiceret et resultat, hvor man